

Sommeren 2020

”...og kløvermarken står i flor”

I skrivende stund er det Sankt Hans aften. Her på Falster står kløvermarken allerede i fuldt flor, og valmuerne har gjort det længe. De første vinterbygmarker har skiftet farve fra grøn til gul, roetoppene er fyldige, og majsene er skudt i vejret. Efter en kølig maj måned, er det virkelig blevet sommer her i juni!

Sankt Hans markerer et skifte, *både* i det verdslige år, hvor alle dage i kalenderen fra nu af bliver kortere, indtil jul, og i kirkens år, hvor Johannes Døberens (Sankt Hans’) fødsel forjætter Jesu fødsel nøjagtigt 6 måneder senere.

Nu er disse begivenheder historiske, vil en skeptiker/ateist måske indvende? Og jeg vil give vedkommende ret så langt, at Johannes og Jesus ikke bliver født igen og igen år efter år; men selv i vores begrænsede tid – den som vi kan se i kalenderen – har vi faktisk lagt fejringen af deres fødsel, så det passer nøjagtigt med hvad Bibelen fortæller (Lukas 1,36, hvor vi hører at Elisabeth er i sjette måned, netop som Jesus er blevet undfanget – ved Helligånden – i jomfru Marias livmor).

Det kirkelige og det verdslige er derfor vævet sammen, lige så tæt som Gud stadig agter at være på os. Det kan godt være, vi forsøger at skubbe Ham fra os; men Han trænger sig på, gang på gang.

Heldigvis!

Foråret 2020 har på verdensplan været en opvisning af, at der er rigtig meget, vi ikke har indflydelse på. Forhåbentlig er de fleste sluppet igennem uden alvorlig sygdom, men nogle har mistet elskede til coronaen og alle dens følgevirkninger. Men langt de fleste har – heldigvis – mærket meget mere til restriktionerne end til selve sygdommen.

Vi længes sikkert alle sammen efter, at restriktionerne slækkes, og vi igen kan færdes som før med håndtryk og måske kram. Men nedlukningsperioden har også været en tid til eftertanke, midt i det blomstrende forår! Det har været positivt, at der alligevel er kommet mange møder i stand, online eller i fri luft, og Sankt Hans 2020 kan derfor byde på et skifte i mere end én forstand: Dels kan vi så småt mødes fysisk igen, dels er vi i den mellemliggende periode måske blevet klar over, at alt ikke afhænger af måden, det bliver gjort på; men at alt afhænger af, at vi **lever**, før vi overhovedet kan **gøre** noget. Gud lade os leve, og give os lykke og gode råd!

sognepræsten